

SÉNAT DE BELGIQUE

SESSION EXTRAORDINAIRE DE 2003

24 JUILLET 2003

Proposition de loi modifiant la nouvelle loi communale en ce qui concerne les sanctions administratives

(Déposée par M. Ludwig Vandenhove)

DÉVELOPPEMENTS

La présente proposition de loi reprend le texte d'une proposition qui a déjà été déposée à la Chambre le 2 février 2003 (doc. Chambre, n° 50-2286/1 — 2002/2003).

La loi du 13 mai 1999 relative aux sanctions administratives dans les communes habilite le conseil communal à prévoir, dans les règlements de police, une sanction administrative contre un certain nombre d'infractions. Les administrations communales peuvent ainsi s'attaquer efficacement à un certain nombre de nuisances sans devoir, en principe, faire appel au parquet. On a en effet constaté dans la pratique que les parquets classaient généralement sans suite ce genre d'infractions. Cette pratique a généré un sentiment d'impunité, alors qu'il est clair que les formes mineures de nuisances participent largement au sentiment d'insécurité de la population. Cette loi, qui a inséré les articles 119*bis*, 134*ter*, 134*quater* et 135, § 2, 7°, dans la nouvelle loi communale, poursuivait ainsi un double objectif:

— donner aux communes une plus grande liberté d'action pour mener effectivement une politique de sécurité locale, sans être tributaires du parquet et des juridictions pénales;

— décharger les parquets et leur permettre d'affecter leurs moyens limités à la lutte contre les formes plus graves de criminalité.

BELGISCHE SENAAAT

BUITENGEWONE ZITTING 2003

24 JULI 2003

Wetsvoorstel tot wijziging van de nieuwe gemeentewet wat betreft de administratieve sancties

(Ingediend door de heer Ludwig Vandenhove)

TOELICHTING

Dit wetsvoorstel neemt de tekst over van een voorstel dat reeds op 2 februari 2003 in de Kamer werd ingediend (stuk Kamer, nr. 50-2286/1 — 2002/2003).

De wet van 13 mei 1999 houdende de invoering van gemeentelijke administratieve sancties geeft de gemeenteraad de bevoegdheid om via politiereglementen een aantal inbreuken met een administratieve sanctie te beteugelen. Zo kunnen de gemeentebesturen een aantal hinderlijke fenomenen doeltreffend aanpakken zonder daarbij in principe een beroep te moeten doen op het parket. In de praktijk werd immers vastgesteld dat de parketten dergelijke inbreuken veelal seponeerden. Deze praktijk leidde tot een gevoel van straffeloosheid, daar waar de kleine(re) vormen van overlast duidelijk een belangrijk aandeel vormen in de onveiligheidsgevoelens bij de burger. Deze wet, die in de nieuwe gemeentewet de artikelen 119*bis*, 134*ter*, 134*quater* en 135, § 2, 7°, invoegde, wou zo een dubbel doel behartigen:

— de gemeenten meer armslag geven voor het daadwerkelijk voeren van een lokale veiligheidspolitiek, zonder daarbij afhankelijk te zijn van het parket en de strafrechtbanken;

— de parketten ontlasten en hen toelaten hun beperkte middelen aan te wenden in de strijd tegen ernstiger vormen van criminaliteit.

La concrétisation de cette loi s'est fait attendre fort longtemps. L'arrêté royal fixant la procédure de désignation du fonctionnaire habilité à infliger la ou les sanctions administratives ne date que du 7 janvier 2001 et ce n'est que le 2 mai 2001 que la circulaire ministérielle OOP 30 relative à l'exécution de la loi du 13 mai 1999 a été envoyée. Cette circulaire règle une série de problèmes importants qui s'étaient posés à la suite de l'entrée en vigueur de la nouvelle loi, telles que la définition concrète de la notion de dérangement public, la ou les procédures en matière de suspensions et de fermetures, le taux de la sanction, ...

Aujourd'hui, nous ne pouvons nous départir de l'impression que les communes n'exploitent pas ou pratiquement pas les possibilités offertes par cette loi. Les communes qui entendent lutter effectivement contre les nuisances, telles que Malines ou Lokeren, choisissent au contraire délibérément de ne pas appliquer cette réglementation, mais optent pour une «taxe pour nuisances», une forme de redevance communale. Indépendamment de la question de savoir si elle a un fondement légal, nous souhaitons nous insurger en l'occurrence expressément contre une telle taxe. S'il convient de lutter contre les nuisances, il est inadmissible que les droits essentiels de la défense soient pour autant gravement mis en cause. Il convient en tout cas de continuer à respecter ce principe fondamental de l'État de droit, même s'il alourdit indéniablement les formalités administratives qu'entraîne la répression des nuisances.

Il n'en reste pas moins que la loi est difficilement applicable, voire inapplicable, du fait de sa formulation actuelle. Nous pensons qu'il y a deux raisons majeures à cela :

— La première raison a trait à l'article 119bis, § 2, de la nouvelle loi communale, qui dispose que le conseil communal peut prévoir certaines sanctions administratives «à moins qu'une loi, décret ou ordonnance n'ait prévu une sanction pénale ou administrative».

La raison qui sous-tend l'insertion de cette phrase est évidente, à savoir éviter que chaque commune instaure son propre système pour sanctionner les infractions au code de la route. Cette disposition réduit cependant considérablement le champ d'application de la loi.

Lorsque l'on observe les phénomènes qui sont considérés comme les plus générateurs de nuisances et que l'on ne serait que trop heureux de pouvoir éliminer par l'infliction d'une sanction administrative, on constate que la plupart sont déjà sanctionnés par l'une ou l'autre loi ou l'un ou l'autre décret. Selon la stricte logique, cela implique qu'aucune sanction communale ne peut plus être imposée pour réprimer ces phénomènes et que le champ d'application de la loi est considérablement réduit.

De concretisering van deze wet op het terrein heeft lange tijd op zich laten wachten. Het koninklijk besluit tot aanwijzing van de bevoegde ambtenaar om de administratieve sanctie(s) op te leggen dateert pas van 7 januari 2001 en slechts op 2 mei 2001 werd de ministeriële omzendbrief OOP 30 aangaande de uitvoering van de wet van 13 mei 1999 rondgestuurd. Deze omzendbrief regelt een aantal belangrijke vraagstukken die naar aanleiding van de nieuwe wet gerezen waren, zoals bijvoorbeeld een concrete begripsomschrijving van overlast, de procedure(s) voor schorsingen en sluitingen, de strafmaat, ...

Vandaag de dag kunnen we ons niet van de indruk ontdoen dat de mogelijkheden van deze wet niet of nauwelijks benut worden door de gemeenten. Integendeel zelfs, gemeenten die daadwerkelijk overlast willen bestrijden, zoals bijvoorbeeld Mechelen of Lokeren, kiezen met opzet niet voor deze regelgeving maar opteren voor een «overlasttaks»: een vorm van een gemeentelijk retributie. Ongeacht het vraagstuk of dat momenteel wettelijk kan, wensen wij ons hier uitdrukkelijk tegen een dergelijke retributie te verzetten. Overlast moet aangepakt worden, maar het kan niet dat daarvoor de essentiële rechten van verdediging ernstig in het gedrang komen. Dit fundamenteel beginsel in een rechtsstaat dient alleszins overeind te blijven, ook al verzwakt het ontegensprekelijk de administratieve «rompslomp» die het optreden tegen overlast met zich brengt.

Dat neemt niet weg dat de huidige redactie van de wet maakt dat zij zeer moeilijk werkbaar zo niet onwerkbaar is. Daartoe zien wij voornamelijk twee oorzaken :

— een eerste oorzaak is terug te vinden in artikel 119bis, § 2, van de nieuwe gemeentewet dat stelt dat de gemeenteraad bepaalde administratieve sancties kan opleggen «tenzij een wet, decreet of ordonnantie reeds voorzien heeft in een strafsancie of een administratieve sancie».

De motivering voor het opnemen van deze zinsnede is zeer begrijpelijk, namelijk voorkomen dat elke gemeente haar eigen specifiek sanctioneringssysteem zou tot stand brengen op het vlak van verkeersovertradingen. Deze bepaling resulteert echter in een serieuze vernauwing van het toepassingsgebied van de wet.

Wanneer men de fenomenen overloopt die als het meest hinderlijk worden ervaren — en die men dus maar al te graag zou willen aanpakken via het opleggen van een administratieve sancie — stelt men vast dat de meeste van die overlast veroorzakende situaties reeds door één of andere wet of decreet worden bestraft. Strikt genomen impliceert dit meteen ook dat in die materies eigenlijk geen gemeentelijke sancties meer kunnen worden opgelegd en dat dus het toepassingsgebied van de wet heel sterk wordt uitgehold.

Exemple:

— Le décret du 2 juillet 1981 relatif à la prévention et à la gestion des déchets (*Moniteur belge* du 25 juillet 1981) sanctionne le dépôt clandestin d'immondices. Le «dépôt clandestin d'immondices» est défini dans le décret comme «le fait d'abandonner des déchets n'importe où dans la nature». Concrètement, cela signifie que l'on ne peut plus imposer de sanction administrative pour certains faits tels que celui qui consiste à abandonner des emballages de frites, des cannettes, etc., aux alentours des dancings, des friteries, sur les places ou à quelque endroit que ce soit. C'est très regrettable, étant donné que l'on observe que la plupart des administrations communales considèrent cette problématique comme l'un des problèmes qu'elles voudraient résoudre en imposant des sanctions administratives.

On notera en outre qu'il n'y a pas que le décret relatif à la prévention et à la gestion des déchets qui empêche d'infliger une sanction administrative; les articles 551, 552, 554 et 558 du Code pénal prévoient en effet également des sanctions dans ce domaine.

— Les articles 561, 1°, et 562 du Code pénal prévoient des sanctions pénales à l'encontre de ceux qui se sont rendus coupables de tapage nocturne. En d'autres termes, les nuisances sonores causées par des personnes bruyantes fréquentant des discothèques (également l'une des préoccupations prioritaires de nombreuses administrations communales) ne peuvent, en fait, pas faire l'objet d'une sanction administrative, infligée en vertu de la loi du 13 mai 1999.

— L'infliction d'amendes administratives communales pour toute autre forme de nuisance sonore (c'est-à-dire autre que nocturne) telle que, le bruit incommodant d'une tondeuse à gazon, n'est, en fait, pas possible. L'article 11 de la loi du 18 juillet 1973 relative à la lutte contre le bruit prévoit, en effet, une amende et une peine d'emprisonnement. L'arrêté royal du 24 février 1977 fixant les normes acoustiques pour la musique dans les établissements publics et privés et l'arrêté royal du 10 décembre 1988 relatif au niveau de puissance acoustique admissible des tondeuses à gazon ont également été pris en exécution de cette loi.

Telle qu'elle est formulée actuellement, la loi manque complètement son objectif; de nombreuses nuisances, que les administrations communales avaient espéré pouvoir réglementer et réprimer sur la base de cette loi, échappent, en effet, à toute sanction administrative.

C'est pourquoi nous proposons de supprimer le membre de phrase en question afin d'étendre le champ d'application aux infractions susvisées.

— Une deuxième cause des problèmes posés par l'application de la loi réside dans la réglementation

Bijvoorbeeld:

— het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen (*Belgisch Staatsblad* van 25 juli 1981) bestraft het zogenaamde sluikestorten. «Sluikestorten» wordt in het kader van dat decreet gedefinieerd als «het achterlaten van afval om het even waar in de natuur». Concreet betekent dit dat problemen zoals het achterlaten van (lege) pakjes frieten, blikjes drank, ... rond dancings, frituren, op pleinen of eender waar, niet meer kunnen bestraft worden met een gemeentelijke administratieve sanctie. Dit is zeer jammer aangezien in de praktijk blijkt dat de meeste gemeentebesturen deze problematiek als één van de materies beschouwen die zij prioritair zouden willen te lijf gaan via het opleggen van administratieve sancties.

Bovendien kan nog worden vermeld dat het niet enkel het afvalstoffendecreet is dat het opleggen van een gemeentelijke administratieve sanctie verhindert; er zijn immers ook nog de artikelen 551, 552, 554 en 558 van het Strafwetboek die ook reeds in sancties voorzien in dit domein.

— De artikelen 561, 1°, en 562 van het Strafwetboek leggen strafsancties op aan diegene die zich schuldig maakt aan nachtlawaai. Met andere woorden: lawaai veroorzaakt door luidruchtige discotheekbezoekers (ook één van de prioritaire bekommernissen van veel gemeentebesturen) kan eigenlijk niet worden gesanctioneerd met een administratieve sanctie op basis van de wet van 13 mei 1999.

— Ook het opleggen van gemeentelijke administratieve geldboeten voor andere vormen van lawaai (dus niet 's nachts), bijvoorbeeld hinderlijke grasmaaimachine, is eigenlijk onmogelijk. Er is immers de «geluidshinderwet» van 18 juli 1973 waar in artikel 11 reeds een boete en een gevangenisstraf worden opgelegd. In uitvoering van die wet, is er dan nog het koninklijk besluit van 24 februari 1977, dat de geluidsnormen voor muziek in openbare en private inrichtingen bepaalt en het koninklijk besluit van 10 december 1998 over het toelaatbare geluidsvermogensniveau van gazonmaaimachines.

In de huidige redactie mist de wet dus duidelijk haar doel; heel wat hinderlijke situaties waarvan de gemeentebesturen hadden gehoopt ze op basis van deze wet te kunnen reglementeren en te beteugelen, glippen zo door de mazen van het administratieve sanctioneringsnet.

Daarom stellen wij voor de kwestieuze zinsnede weg te laten om zo het gewilde toepassingsgebied te bekomen.

— Een tweede oorzaak van de problematische toepassing van de wet zit vervat in de regeling voor

relative aux « situations de concours », plus particulièrement dans la procédure qu'il convient de suivre, conformément aux §§ 7 et 8, en cas d'infractions constituant tant un délit pénal qu'administratif.

Cette procédure est inapplicable dans la pratique. À chaque cas de concours, il faut, en effet, prendre contact avec le procureur du Roi qui dispose d'un mois pour fixer au cas par cas la manière dont chaque affaire doit être traitée. Cette procédure n'est absolument pas efficace. L'un des objectifs essentiels de la loi du 13 mai 1999 (décharger les parquets du traitement de certaines formes de « petite criminalité », de sorte qu'ils puissent employer tout leur temps, limité et dès lors précieux, à la lutte contre les infractions les plus graves, n'est certainement pas atteint par la procédure actuellement prévue.

C'est la raison pour laquelle nous proposons d'autoriser les administrations communales à signer « un protocole » avec le parquet. De cette manière, l'administration communale et le parquet pourraient conclure des accords à propos de la politique qui sera suivie en la matière.

Ainsi, par exemple, ils peuvent convenir que certains phénomènes bien déterminés ne doivent pas être communiqués au procureur du Roi, mais il est évidemment conseillé que cette « dispense » de l'obligation de soumettre l'affaire à l'appréciation du parquet soit subordonnée à une série de conditions bien déterminées.

Ces conditions peuvent concerner la gravité de l'infraction elle-même, mais également l'auteur. À titre d'exemple: un protocole pourrait prévoir que l'abandon de déchets sur la voie publique ne doit pas être communiqué au parquet, sauf s'il s'agit de déchets toxiques ou sauf si le contrevenant n'en est pas à son coup d'essai et s'est, par exemple, déjà rendu deux fois coupable de ce délit.

Et ainsi, en fonction du type d'infraction, toute une série de nuances, de gradations ou de modalités sont possibles.

Un protocole peut, bien entendu, également contenir des conditions qui sont imposées à l'administration communale. Ainsi, on peut prévoir que dans certains cas bien déterminés, l'administration communale ne doit pas faire appel au parquet et peut traiter l'affaire elle-même par voie administrative, à condition qu'un rapport en bonne et due forme soit périodiquement adressé au procureur du Roi.

Le procureur du Roi doit en tout cas avoir la possibilité de dénoncer le protocole lorsqu'il choisit de modifier sa politique criminelle et de sanctionner

zogenaamde « samenloopsituaties », meer bepaald de procedure die volgens § 7 en § 8 dient te worden gevolgd in het geval men te maken heeft met overtredingen die zowel een strafrechtelijk als een administratiefrechtelijk delict vormen.

Deze procedure is in de praktijk onwerkbaar. Bij elk geval van samenloop moet immers contact worden opgenomen met de procureur des Konings die dan een maand tijd heeft om casus per casus uit te maken hoe de zaak verder dient te worden afgehandeld. Dit is geen efficiënte werkwijze. Eén van de doelstellingen die aan de basis lagen van de wet van 13 mei 1999 (de parketten ontlasten van de behandeling van een aantal vormen van « kleinere criminaliteit », zodanig dat zij hun beperkte en dus kostbare tijd en middelen zouden kunnen aanwenden in de bestrijding van de ernstigere vormen van inbreuken), wordt door de voorgeschreven werkwijze zeker niet gehaald.

Daarom stellen wij voor om de gemeentebesturen toe te laten een « protocol » af te sluiten met het parket. Op die manier zouden tussen gemeentebestuur en parket afspraken kunnen worden gemaakt over het beleid dat terzake zal worden gevoerd.

Zo kan bijvoorbeeld overeengekomen worden dat bepaalde welomschreven fenomenen niet moeten worden overgezonden aan de procureur des Konings. Daarbij is het uiteraard aangewezen dat deze « vrijstelling » van de plicht om de zaak aan de beoordeling van het parket over te dragen, onderworpen is aan een aantal — eveneens welomschreven — voorwaarden.

Deze voorwaarden kunnen betrekking hebben op de ernst van de overtreding zelf, maar eveneens op de dader. Bij wijze van voorbeeld: een protocol zou kunnen stipuleren dat zaken van sluikstorting niet aan het parket dienen te worden overgezonden tenzij er giftige stoffen in het geding zijn of tenzij de overtreder niet aan zijn proefstuk toe is en zich in het verleden bijvoorbeeld reeds tweemaal aan dat delict heeft schuldig gemaakt.

En zo zijn er, afhankelijk van het soort inbreuk, nog wel wat nuances, gradaties of modaliteiten mogelijk.

Een protocol kan uiteraard ook voorwaarden bevatten die worden opgelegd aan het gemeentebestuur: zo kan men stellen dat het gemeentebestuur in welbepaalde gevallen geen beroep moet doen op het parket en de zaak zelf mag afhandelen langs administratieve weg op voorwaarde dat periodiek een degelijk verslag wordt bezorgd aan de procureur des Konings.

De procureur des Konings moet alleszins de mogelijkheid hebben om het protocol te beëindigen wanneer hij van oordeel is dat hij zijn strafrechtelijk

dorénavant les faits mentionnés dans ce document. Le protocole peut toutefois aussi être adapté, par exemple lorsque le procureur souhaite modifier sa politique à l'égard d'une partie seulement des faits mentionnés ou lorsqu'il estime que les conditions initialement imposées doivent être modifiées. Il se pourrait aussi, par exemple, qu'à un moment donné, le procureur dispose de plus de moyens et de personnel qu'au moment de la conclusion du protocole et qu'en conséquence, il décide de soumettre à nouveau certains faits à une sanction pénale.

Il convient encore de souligner, par souci de clarté, que la procédure prévue dans la loi en cas de coexistence de sanctions administratives et de sanctions pénales demeure la règle. Cette procédure continue évidemment à s'appliquer si une administration communale ne recourt pas à la possibilité qui lui est offerte de conclure un protocole.

Nous estimons que ces modifications sont indispensables pour réaliser un des objectifs essentiels de la loi, à savoir réagir aussi rapidement que possible à une infraction. Une politique de sanction immédiate donc!

Bien que la proposition de loi se limite à ces deux modifications fondamentales afin que la législation sur les sanctions administratives communales puisse être appliquée dans la pratique (une option qui est préférable à celle qui consiste à réinventer sans cesse l'eau chaude), nous nous rendons compte que d'autres critiques pourraient être formulées. Ainsi, on pourrait par exemple se demander si l'arrêté royal fixant la procédure de désignation du fonctionnaire chargé d'infliger la sanction administrative a bien fait de désigner à cet effet le secrétaire communal, qui est chargé du fonctionnement journalier de la commune. On peut aussi se demander pourquoi il n'a pas été tenu compte des zones de police pluricommunales et de la possibilité de désigner un responsable à ce niveau.

Nous estimons par ailleurs que la sanction administrative communale doit être l'ultime moyen pour lutter contre les nuisances. D'autres moyens, d'ordre plus préventif, peuvent être mis en œuvre pour réaliser ce même objectif, avec peut-être plus d'efficacité.

Une dernière question, non négligeable, est de savoir si le pouvoir fédéral est bien compétent, à présent que la «loi Lambermont» est entrée en vigueur, pour légiférer en la matière. En principe, le fonctionnement des pouvoirs subordonnés relève en effet de la compétence des régions et des communautés. Le législateur a toutefois assorti ce principe d'un certain nombre d'exceptions, dont la politique policière.

beleid wil wijzigen en de in het protocol vermelde feiten voortaan toch strafrechtelijk wil beteugelen. Het protocol kan echter ook worden aangepast en bijgestuurd, bijvoorbeeld wanneer de procureur zijn beleid wenst te veranderen ten opzichte van slechts een gedeelte van de in het protocol vermelde feiten of wanneer hij meent dat de oorspronkelijk opgelegde voorwaarden moeten worden gewijzigd. Het zou bijvoorbeeld ook kunnen dat de procureur op een gegeven ogenblik over meer middelen en personeel beschikt in vergelijking met het moment waarop hij het protocol afsloot, en dat hij daardoor toch beslist om bepaalde feiten weer strafrechtelijk te beteugelen.

Voor alle duidelijkheid wordt nog opgemerkt dat de in de wet voorziene samenloopregeling «het principe» blijft. Indien een gemeentebestuur geen gebruik maakt van de geboden mogelijkheid om een protocol af te sluiten dan blijft die wettelijke samenloopregeling uiteraard van toepassing.

Deze wijzigingen zijn naar onze mening absoluut noodzakelijk om tegemoet te komen aan een van de essentiële doelstellingen van de wet, met name zo snel mogelijk reageren op een inbreuk. Lik op stuk dus!

Hoewel het wetsvoorstel tot deze twee fundamentele wijzigingen beperkt is teneinde de wet op de gemeentelijke administratieve sancties op het terrein werkbaar te maken (een piste die te verkieszen is boven het steeds maar opnieuw uitvinden van «het warm water»), zijn wij ons bewust van andere kritieken die geformuleerd kunnen worden. Zo bijvoorbeeld de vraag of het koninklijk besluit tot aanwijzing van de ambtenaar bevoegd voor het opleggen van de administratieve sanctie wel een goede keuze gemaakt heeft door in principe de gemeentesecretaris die instaat voor de dagelijkse werking van een gemeente daartoe aan te wijzen. Daarbij rijst ook de vraag waarom geen rekening is gehouden met de meergemeentepolitiezones en de mogelijkheid om op dat niveau een verantwoordelijke uit te kiezen.

Anderzijds moet het naar onze mening ook zo zijn dat de gemeentelijke administratieve sanctie het «ultieme» middel moet zijn om overlast te bestrijden. Andere, meer preventieve middelen kunnen ingezet worden teneinde eenzelfde doelstelling met allicht meer effectiviteit te bekomen.

Een laatste, niet onbelangrijke vraag is of de federale overheid na de «Lambermontwet» bevoegd is om in deze materie regelend op te treden. In principe is de werking van de ondergeschikte besturen immers toegewezen aan de gewesten en gemeenschappen. De wetgever heeft evenwel in een aantal uitzonderingen op dat principe voorzien. Het politiebeleid is er daar duidelijk een van.

En effet, l'article 4 de la loi «Lambermont» dispose que l'article 6 de la loi spéciale du 8 août 1980 est remplacé par la disposition suivante :

«VIII. En ce qui concerne les pouvoirs subordonnés :

1° la composition, l'organisation, la compétence et le fonctionnement des institutions provinciales et communales, à l'exception :

[...]

— de l'organisation de et de la politique relative à la police, en ce compris l'article 135, § 2, de la nouvelle loi communale, et aux services d'incendie;».

L'article 135, § 2, précité, précise notamment les compétences des communes en matière de sûreté publique, de tranquillité, etc. Il n'est pas non plus sans importance que cette disposition ait été complétée par un 7° qui habilite les communes à prendre «les mesures nécessaires, y compris les ordonnances de police, afin de combattre toute forme de dérangement public».

L'article 119*bis* de la nouvelle loi communale contient lui aussi certains éléments qui tendent à justifier que toute modification en la matière soit réservée à l'autorité fédérale. Nous songeons plus particulièrement à son § 6 qui dispose que «les infractions sont constatées par procès-verbal par un fonctionnaire de police ou par un agent auxiliaire de police».

*
* *

PROPOSITION DE LOI

Article 1er

La présente loi règle une matière visée à l'article 78 de la Constitution.

Art. 2

À l'article 119*bis*, § 2, alinéa 1er, de la nouvelle loi communale, les mots «pénale ou» sont supprimés.

Art. 3

Un § 8*bis*, libellé comme suit, est inséré dans l'article 119*bis* de la même loi :

«§ 8*bis*. Si les faits sont à la fois constitutifs d'une infraction pénale et d'une infraction administrative,

Artikel 4 van de Lambermontwet stelt inderdaad dat artikel 6 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 wordt vervangen als volgt :

«VIII. Wat de ondergeschikte besturen betreft :

1° de samenstelling, organisatie, bevoegdheid en werking van de provinciale en gemeentelijke instellingen, met uitzondering van :

[...]

— de organisatie en het beleid inzake politie, met inbegrip van artikel 135, § 2, van de nieuwe gemeentewet, en de brandweer;».

Genoemd artikel 135, § 2, omschrijft ten andere de bevoegdheden van de gemeenten inzake openbare veiligheid, rust, ... Niet onbelangrijk is tevens dat deze bepaling door de wet van 13 mei 1999 aangevuld werd met een 7°, volgens hetwelk de gemeenten bevoegd zijn tot «het nemen van de nodige maatregelen, inclusief politieverordeningen, voor het tegengaan van alle vormen van openbare overlast».

Ook in artikel 119*bis* van de nieuwe gemeentewet zelf zijn aanknopingspunten te vinden om een wijziging van deze materie voor te behouden aan de federale overheid. Van belang is meer bepaald § 6 dat uitdrukkelijk het volgende stelt: «De overtredingen worden bij proces-verbaal vastgesteld door een politieambtenaar of door een hulpagent van politie».

Ludwig VANDENHOVE.

*
* *

WETSVOORSTEL

Artikel 1

Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet.

Art. 2

In artikel 119*bis*, § 2, eerste lid, van de nieuwe gemeentewet vervallen de woorden «een strafsanctie of».

Art. 3

In artikel 119*bis* van dezelfde wet wordt een § 8*bis* ingevoegd, luidende :

«§ 8*bis*. Indien de feiten zowel een strafrechtelijke als een administratiefrechtelijke inbreuk vormen,

le procureur du Roi et le collège des bourgmestre et échevins peuvent conclure des accords mutuels sous la forme d'un protocole, en sorte que tous les faits ne doivent pas donner lieu à l'envoi d'un original du procès-verbal au procureur du Roi et que la procédure visant à sanctionner les faits administrativement puisse être engagée immédiatement.

Les conditions et modalités sont fixées dans le protocole.

Le protocole est signé par le bourgmestre, le secrétaire communal et le procureur du Roi, et est publié conformément aux règles prévues à l'article 112.

Le procureur du Roi peut à tout moment dénoncer le protocole de manière unilatérale.»

15 juillet 2003.

kunnen de procureur des Konings en het college van burgemeester en schepenen wederzijdse afspraken maken in de vorm van een protocol, waardoor niet van elk feit een origineel van het proces-verbaal moet worden toegestuurd aan de procureur des Konings en waardoor onmiddellijk kan worden overgegaan tot de procedure met het oog op een administratiefrechtelijke bestraffing van de feiten.

In het protocol worden de voorwaarden en nadere regels bepaald.

Het protocol wordt ondertekend door de burgemeester, de gemeentesecretaris en de procureur des Konings en wordt bekendgemaakt volgens de regels bepaald in artikel 112.

De procureur des Konings kan te allen tijde het protocol eenzijdig opzeggen.»

15 juli 2003.

Ludwig VANDENHOVE.